

A stylized illustration of a character with vibrant red hair, a large white eye with a red pupil and black spiky eyelashes, and a black bowtie. The character is set against a bright blue background. A large red shape, resembling a speech bubble or a stylized letter 'C', is positioned in the upper right, containing the title and author information.

Jordi Folck

T'HO DIRÉ CANTANT

DI BUIXOS: LEO FLORES

MÚSICA: LAU NOAH, ISRAEL DURÁN,
ORIOL GUINOVART, ALEIX LOSA,
MARC DANTUVÍ, JAUME SANZ,
I XAVIER TÚRNEZ

A BOCA CLOSA

1. UN TRENCAMENT

—ILAI... fa dies que volia parlar amb tu, però mai no trobava el moment. Saps que al banc sempre estem enfeinats, que arribo a deshora a casa i que no sempre estic de bon humor. Les paraules, aleshores, tampoc no em surten. Però ara ja no podia deixar passar més temps.

Va mirar-se els seus pares. La mare dirigia la mirada cap a una altra banda. Tenia els ulls freds, de marbre. Va adonar-se que respirava d'una manera estranya, pesadament. El pare tampoc no el mirava a la cara. Els ulls s'aturaven a tot arreu menys en ell. Semblava lluny d'aquella estança o que s'avergonyís de mirar-lo.

—Digues, pare —va dir, per ajudar-lo.

Ell va callar. Va ser la mare qui va saltar:

—Parla ja i no hi donis més voltes. Tan home per a algunes coses i tan poc home per a altres. Sembla que tinguis por del teu fill.

En Roberto Laine era director d'una sucursal bancària i tenia més de vint treballadors sota la seva responsabilitat. Es feia respectar. Era un home autoritari, disciplinat, rigorós. No admetia errors a la feina i acomiadava subordinats sense que li tremolés la mà. Deien que la gent dels països del nord —els Laine venien de Finlàndia— era freda, perquè l'únic sol que veien era aquell sol de mitjanit que escalfava poc els cors i refredava tant les ànimes. Tanmateix, en aquell moment la seva fredor i severitat no li servien de res. S'estimava molt l'Ilai i cercava les paraules més adequades per no fer-li mal. Ell era home de números, no de lletres. D'aquí que li costés tant destriar les paraules justes.

—Mira, Ilai. El que vol dir la teva mare és que l'amor, de vegades, s'acaba.

—La teva mare no vol dir res. I jo no crec que l'amor s'acabi. Són paraules teves i només teves.

El noi es mirava ara l'un, ara l'altre, com una partida de ping-pong. L'havien fet asseure a la taula del menjador; el pare a la seva dreta, la mare a l'esquerra. Tot plegat tenia la seva gràcia, perquè semblava una sèrie de televisió d'aquelles de reunions familiars que tant agradaven a l'àvia, on parlaven tant a taula com al llit.

—Doncs, el que vull dir és que l'amor, de vegades, s'acaba... Aquella... vinculació afectiva que sembla tan ferma... —Ilai va tenir la sensació que el seu pare dubtava—. Vull dir que hi ha relacions de parella amb caducitat, amb venciment —va fer una pausa, de nou.

L'Agnès, la mare del noi, va esclatar en una rialla. Va fer tot l'efecte que aquella mirada ja no era tan freda.

—A noranta dies o a deu anys amb elevats interessos... Entre altres, un fill que perd un pare, i una mare que perd deu anys de la seva vida. Ara arregla-ho.

Ella va alçar-se. Va obrir la nevera i va servir-se un suc de taronja sense oferir-ne a ningú més.

—El que vol dir la teva mare és que ella i el teu pare, jo, hem decidit posar fi a la nostra relació.

—Jo no he decidit posar fi a la nostra relació. Ets tu qui ha decidit posar fi a la nostra relació. I espero, Ilai, com a fill intel·ligent que ets,

que li preguntis per què vol posar fi a la nostra relació.

—Em deixes parlar a mi, Agnès? —l'Ilai va pensar que alçava el to de veu tal com, segurament, feia a l'oficina bancària quan volia fer-se respectar.

Ella va fer el gest de córrer una cremallera damunt els llavis i es va dedicar a xarrupar lentament el suc de taronja.

—Hem decidit separar-nos, iniciar una nova vida. Com que la casa és del teu pare, la teva mare marxarà un temps amb la seva mare, o sigui la teva àvia... De fet —ara semblava que tenia pressa per enllestir—, marxarà demà passat. Té dos dies per fer les maletes.

Bé, de fet us n'aneu tots dos. Jo no volia que marxessis, però, estranyament, qui abandona la llar familiar soc jo, malgrat que m'hi quedi... Això vol dir que la tutela d'un infant d'onze anys com tu passa a dependre d'ella. Sembla una mica complicat, però no n'és. Ja ho entendràs quan creixis.

«Ja ho entendràs quan

creixis». Odiava aquella expressió. «Ja ho entendràs quan creixis», portava escoltant-la tota la vida.

—I no li dius per què he de marxar? Perdó, per què hem de marxar? No vols dir-li que estàs enamorat d'una espectacular executiva que ha arribat només fa tres mesos al banc i que t'ha robat l'enteniment?

L'Ilai Laine va haver de processar tota aquella informació en només seixanta segons. Marxava de casa amb la seva mare. El seu pare volia tota la casa per a ell i per a la seva enamorada, una espectacular executiva que li havia robat el cor... O era l'enteniment?

—El règim de visites a aquesta casa serà cada quinze dies, però sempre que vulguis pots trucar-me o venir a veure'm. Al cap i a la fi, la teva àvia no viu a la quinta forca. Només a vint minuts a peu.

L'Agnès havia deixat el got buit damunt el marbre de la cuina. En el fons dels seus ulls, l'Ilai va veure una flama que s'encenia lentament. Ella va abraçar-lo i, de sobte, va començar a sanglotar.

—Ara no facis un número —va cridar l'executiu bancari.

—Qui fa números ets tu.

—Vols preguntar-me alguna cosa, Ilai? Estic segur que amb la Helen t'avindràs. Li encanten els nens. De joveneta va treballar a Londres de *babysitter*.

L'Ilai feia temps que no se l'escoltava. Ell i la seva mare havien d'abandonar la casa en dos dies. No li demanaven l'opinió. No hi podia fer res. Va voler contestar però tenia un nus a la gola immens com una pilota de bàsquet, com si s'hagués empassat un ganivet i el mànec se li hagués quedat entravessat. Va tocar-se la nou per saber si era al seu lloc.

La seva mare va abraçar-lo de nou mentre es deixava anar. Mai no l'havia vista plorant. I no sabia què fer. A cap dels seus amics no li havia passat una cosa semblant. Aleshores, va notar com ella enfonsava la mà entre els rínxols dels seus cabells. Li hauria agradat dir-li que allà on tenia mal era a la nou i que el cor li bategava com si volgués fugir, però no va gosar dir res. S'havia quedat sense alè.

Índex

A boca closa

1. Un trencament	7
2. A la corda fluixa	13
3. Corre la veu	19
4. Sumes i restes	26
5. Pluja de sons	35

Donar la nota

1. Afinant els afixos	43
2. Estimada mare...	52
3. Bon vent i barca nova	56
4. Descobreixo i no me'n penedeixo	63
5. Ensenya'm a cantar	73
6. Paraules sàvies	82
7. Un viatge inesperat	86
8. Esdrúixoles al psiquiàtric	95
9. Perdre la xaveta i no trobar-la	103
10. Una cançó sense veu	108
11. Allò que l'Ilai no sabia	114
12. Un dilluns de bojos!	121

Simfonia inacabada

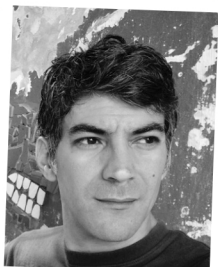
1. Secció «Vestits de festa»	128
2. All talking, all singing, all dancing!	134
3. M'ensenyes a cantar?	139
4. Escenes de balcó sense lluna i amb veïns	143
5. Deu quartets sense corda, ni solta ni volta	148
6. Encara més difícil	156
7. Virgínia i les 654.000 paraules	164
8. Hiljaa!	169

Índex de partitures

Cançó dels sufixos	177
Mare	180
Descobreixo i no me'n penedeixo	181
Canta	185
La cançó del vestit	189
L'ànima trencada	192
Simfonia ximple	194
654.000 paraules	199

Jordi Folck (Reus, 1961) és un creador polifacètic que ha fet de la creativitat una manera de viure. Llicenciat en Periodisme (UAB, 1985) i en Publicitat (1989), màster en Escriptura de Guions de Cinema i Televisió (UAB 1995), ha estat professor d'escriptura creativa i de creativitat publicitària a diverses universitats catalanes. Com a fotògraf, ha exposat el resultat dels seus viatges en diverses ciutats. Com a actor, ha participat en algunes sèries de TV3 i en rodatges publicitaris. Com ha escriptor, ha publicat vint-i-sis novel·les i ha guanyat nou premis literaris. Com a dramaturg, ha estrenat un musical propi, *Ningú és un zombi* i té pendent d'estrena *La Guerra dels Xiclets*, tots dos basats en els seus llibres. Ha celebrat més de 400 fòrums escolars amb els lectors dels seus llibres. És pare de dos fills, l'Aleix i l'Eduard, i té cura d'una dàlmata, la Mina Harker.

Leo Flores (Buenos Aires, 1974) viu a Barcelona des de l'any 2000, on es dedica al dibuix, a la il·lustració i al *concept art* per a cinema i televisió. A l'Argentina va treballar com a director artístic de dibuixos animats, i a Barcelona ha col·laborat com a il·lustrador a diversos mitjans, com el diari *La Vanguardia*, les revistes *Sàpiens*, *JAÇ* o *Descobrir Cuina*, i també a diverses editorials. Ha fet cobertes de llibres per a autors com Asimov, Stephen King, Stanislaw Lem, Scott Card i molts d'altres.

L'Ilai rep una notícia que el deixa sense veu: els seus pares han acordat separar-se. Des d'aquell moment sent un nus a la gola que li atura totes les paraules. Només quan recordi el cant de la natura als bells estius de Finlàndia, l'Ilai s'atrevirà a obrir la boca; però tot allò que digui serà cantant. I no a tothom li agrada que algú canti a tothora...

T'ho diré cantant és un llibre PARLAT, CANTAT i BALLAT, una comèdia musical sobre l'afany de superació i el valor de l'amistat amb dinou cançons i nou partitures.

EL MUSICAL ON L'ESTRELLA ETS TU!

Publicacions de l'Abadia de Montserrat